

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2014

Opět slavíme

Milí farníci, právě držíte v rukou nejnovější číslo Blažovického poutníka, ve kterém se dočtete o nejzajímavějších událostech loňského roku v naší farnosti i náčrt toho, co nás čeká letos.

Nejdříve nahlédneme do farní matriky.

Ve křtu se z vody a z Ducha Svatého narodili: Matyáš Michael Turek, Ema Daňková, Jakub Daněk, Ondřej Pernica, Gabriela Kadlecová a Johanka Patáková. Bohu díky za dar života těchto dětí.

Šest svateb za loňský rok, to znamená nový farní rekord. Vytrvalost na společné cestě životem vyprosme: Petru Železnému a Heleně Černé, Pavlu Plevovi a Veronice Veselé, Janu Míkulovi a Janě Daňkové, Petru Mollovi a Renatě Mazálkové, Marku Štěpánkovi a Dominice Hrnčiarové, Jiřímu Křivému a Daniele Štefkové.

Na věčnost nás předešli: Josef Kadlec, Rostislav Ondráček a Ludmila Jílková. I za dar jejich života jsme vděční a pamatujme na ně v modlitbě.

Cyrlometodějské jubileum vyvrcholilo velehradskou poutí, na kterou různým způsobem od pěších, přes cyklisty, automobilové, autobusové až po vlakové poutníky dorazilo mnoho farníků.

V loňském roce se naše farnost zapojila do Noci kostelů, také jsme

Dne 13. března byl zvolen novým papežem Jorge Mario Bergoglio, který přijal jméno František. Narodil se 17. prosince 1936 v Buenos Aires v Argentině. Kněžské svěcení přijal 13. prosince 1969. V roce 1992 byl jmenován pomocným biskupem v Buenos Aires, roku 1998 arcibiskupem, v roce 2001 kardinálem.

vyrazili na společnou dovolenou do Dolomit a svou přítomností na kněžském svěcení a primici podpořili v prvních kněžských krocích našeho (bývalého) jáhna Jiřího.

Jistě už přemýšlíte, na jakou oslavu že to upozorňuje nadpis úvodníku. V neděli 15. června oslavíme 80. výročí posvěcení našeho kostela. V létě

se chystáme na pěší pout na Cvilín a na farní dovolenou do Dolomit 17. - 24. 8. Nečekají nás jen akce, ale také rozhodování o dalším směřování farnosti. Konkrétně v oblasti budování zázemí. Letošní rok má opět jednotící téma. Prožijeme ho jako Rok rodiny, který vyhlásili naši biskupové. Jak je vidět, okurková sezóna nás nečeká.

Ať v roce rodiny prohlubujete své vztahy k nejbližším i k Pánu Bohu. Přeje a vyprošuje

o. Josef

Duchovní profil Romana Friče

Charakterizoval bych se jako Boho-
hledač. Takto se kdysi v Rusku jmeno-
vali asketové hledající nekompromisně
Boha. Na konci univerzitního studia
jsem se rozhodl radikálně skoncovat
se světem a odešel do Nízké Fatry,
kde jsem si vyhledal jeskyni a chtěl se
věnovat čistě kontemplativnímu životu.
Už jsem měl dost marxistických bludů
a agresivní státní ideologie, kde se kaž-
dému předepisovalo, jak si „zavazovat
tkaničky“ u bot. Inspiroval mě kromě
jiného sv. Benedikt, který odešel v 6.
století od své rodiny a usídlil se v ital-
ském Subiaku jako poustevník v jedné
jeskyni. Tam dosáhl mimořádného spo-
jení s Bohem a božím poznání, které
přesahuje každé lidské chápání.

Po třiceti dnech, kdy jsem žil v mok-
ré jeskyni při 5 °C, bez ohně a možnosti
se zahřát, živil se převážně chlebem
a cibulí, mi Bůh dal znamení, abych
se vrátil. Jinak bych si jistě zruinoval
zdraví. Byl jsem však naplněn hlubokým
duchovním zážitkem, který mi
Bůh daroval jako odměnu. Moji tou-
hu po Bohu naplnil však teprve pobyt
v německé kartouze. Jsem přesvědčen,
že je to jeden z nejpřísnějších a nejtvrd-
ších řádů katolické církve.

To je zřejmé i z denního řádu. Kar-
tuziáni vstávají každou noc v 22.40, a to
bez výjimky. Na noční bohoslužbě strá-
ví 2–4 hodiny, vrátí se do své cely, kde
se ještě modlí a pak se jde spát. V 5.40
jsou však buzeni a začnou se opět mod-
lit, rozjímat a připravovat na mši svatou.
Ta začíná denně po patnáctiminutové
adoraci v 7.00 hod a je společná. Trvá
nejméně hodinu a po ní jsou ještě tiché
mše svaté jednotlivých kartuziánských
otců. Krátce před devátou je každý kar-

tuzián opět ve své cele a v devět hodin
se modlí tzv. Tercií, část rozsáhlého kar-
tuziánského officia. Snídaně u kartuziá-
nů neexistuje, a tak první jídlo dostane
mnich až ve 12 hod. Kartuziáni nejedí
žádné maso, výjimkou je občas ryba,
většinou se musí spokojit s brambora-
mi, popř. rýží a zeleninou. K tomu však
dostane kartuzián chleba podle libosti
a dvě, tři jablka. Od Velikonoc do 14.
září, tj. slavnosti Povýšení kříže, je také
teplá večeře.

Den naplňuje kartuzián kromě mod-
litby kartuziánského breviáře studiem,
vnitřní modlitbou, manuální prací
a odpočinkem. Hlavní je však samo-
ta a ticho. Kartuziáni nesmí mluvit
a vzájemně se stýkat. Pouze jednou
za týden je společná vycházka a hodi-
nová rekreace. To co se zdá nadšeným
aspirantům lehké břímě, může se stát
po letech těžkým křížem. Trýzeň samo-
ty po letech je těžko vypověditelná.
Mlčení a samota nejsou však samoučel-
né, slouží tomu, aby se člověk usebral
a naučil se naslouchat v hloubi srdce
Bohu. Po letech přejde tento postoj tak
do krve, že se všechno stává modlitbou.
Tato nespočívá však ve slovech, ale
v tichém a obdivném setrvávání před
Boží tváří. Je to více stav než činnost,
ale svým účinkem překonává všechny
myslitelné činnosti.

Kartuziáni se chápou jako modlící se
srdce církve. Jako Maria u nohou Ježí-
šových, v protikladu ke své věčně čin-
né sestře Martě. Ještě více lnou však
kartuziáni k Matce Boží, k Panně Marii.
Ona je jim vzorem a učitelkou nazírávé-
ho života. Vše co přijala od Boha, schra-
ňovala ve svém srdci a uvažovala o tom.
Veliká část kartuziánských modliteb je

proto věnována k uctění Panny Marie.
Kromě svého řeholního jména má kaž-
dý kartuzián ještě jméno Maria. Já jsem
se např. jmenoval Pater Michael Maria.

Kartuziáni nemají žádnou dovolenou.
Věčnými sliby se zavazují, že vytrva-
jí v kartuziánské poušti až do konce
svého života. Vzor vidí i v svatém Janu
Křtiteli, který strávil na poušti velkou
část života, a to za velmi strohých pod-
mínek. Kartuziánský řád byl založen
v 11. století svatým Brunem z Kolína
a ten byl inspirován poustevníky egypt-
ské pouště. Jako jediný řád katolické
církve nemusel být kartuziánský řád
nikdy reformován, protože si vždycky
udržel svou přísnou linii.

Řád má v současnosti po celém světě
asi 25 klášterů a 400 mnichů. Ve sro-
vnání s 20000 jezuitů je to poměrně
málo, ale řád to vyvažuje kvalitou

Pokračování na str. 3.

Můj životopis

Jmenuji se Roman Frič, je mi 52 let a jsem kaplanem
v Tvarožné. Jsem národnosti české, ve skutečnosti jsem
však Čechoslovák, protože moje maminka je Slovenka
a otec Čech. Narodil jsem se v Přerově, vyrostl v Kory-
čanech, též v Bučovicích, vystudoval v Brně elektro-
technickou průmyslovku, posléze obor italština-něm-
čina na Masarykově univerzitě. Po jejím ukončení jsem
krátce pracoval na Filosofické fakultě jako učitel jazyků.
Odmítnul jsem však vstoupit do strany, a tak má pracov-
ní smlouva nebyla prodloužena. Potom jsem pracoval jako
sociální pracovník ve Službách města Brna, rozvážel obě-
dy starým lidem. Po revoluci v roce 1989 jsem byl přijat

na teologii v Olomouci, odešel však v jednadředesátém
roce do Německa, abych se stal mnichem. Vstoupil jsem
ke kartuziánům, zůstal u nich 19 let. V roce 1999 mě otec
biskup Cikrle vysvětil v kartouze na kněze. V roce 2010
jsem ze zdravotních důvodů kartouze opustil a začal pra-
covat v Německu v sociální oblasti. Jít přímo do kněžské
služby jsem si po téměř dvaceti letech poustevnického
života netroufal, a tak jsem sloužil nejprve starým lidem
postižených demencí v jednom domově důchodců, potom
v dalších zařízeních pro postižené lidi. Po třech letech zvy-
kání si na svět, jsem se rozhodl pro návrat do vlasti a do
pastorace. Vrátil jsem se v říjnu 2013, od 1. prosince jsem
zaměstnancem brněnské diecéze a kaplanem v Tvarožné.

o. Roman Frič

Vzpomínka na „teti Vojti“

Dne 11. ledna uplynulo již dvacet let od úmrtí blažovické rodačky paní Vojtěšky Mazálkové - spisovatelky, překladatelky, misijní pracovnice.

Narodila se 18. července 1921 v Blažovicích. Po obecné škole v Blažovicích následovala měšťanská škola – klášter ve Slavkově u Brna (1932–1935), dále reálné gymnázium Brno (1935–1941), učitelský ústav Olomouc-Řepčín (1941–1942), kde nabyla vysvědčení „učitelské dospělosti pro obecné školy“. Její první místa působení byla v Pozorčicích, v Ivanovicích na Hané, v Hostěnicích, v Nových Hvězdlicích a v Praci. Koncem roku 1945 nastoupila na měšťanskou školu do Javorníka ve Slezsku. Byla to těžká služba, poválečné pohraničí, kde bylo ještě mnoho Němců, také celé osady Řeků, přistěhované rodiny z celé republiky. Svoje vzdělání si nadále doplňovala studiem jazyků. Ovládala asi osm jazyků, z většiny měla státní zkoušky. Školní inspektor v Jeseníku tyto mladé učitelky přesunoval z místa na místo, učila ve Vidnavě, v Bernardicích, daleko od domova mezi cizími. Upnula se na přátelství sestřiček z javornického kláštera a z kláštera v Bílé Vodě. To se ale nelíbilo řediteli školy, celému vedení národního výboru, ani školskému inspektorovi. Nakonec v roce 1952, po mnoha prověrkách, dostala na vybranou – buď se vypořádá s náboženskou otázkou, přestane s žáky chodit na „májové“ pobožnosti a bude vychovávat žáky podle tehdejších regulí, nebo bude muset přestat učit. Přesto, že měla svoje povolání velice ráda, zvolila druhou variantu.

Duchovní profil...

Dokončení ze str. 2.

a ryzostí svého poslání. O významu řádu se vyjádřilo chvalitebně vícero papežů, např. bl. Jan Pavel II. kartouzu v Kalábrii osobně navštívil a mnichy povzbudil v jejich kontemplativním stylu života. Ve znaku kartuziánského řádu stojí latinský nápis: „STAT CRUX DUM VOLVITUR ORBIS“, volně přeloženo: Zatímco se svět „bláznivě“ točí, kříž „pevně“ stojí. Tuto stálost uprostřed proměnného světa dává kartuziánům neochvějně pevný pohled upřený na Krista. V tom spočívá tajemství jejich neporušitelnosti.

o. Roman Frič

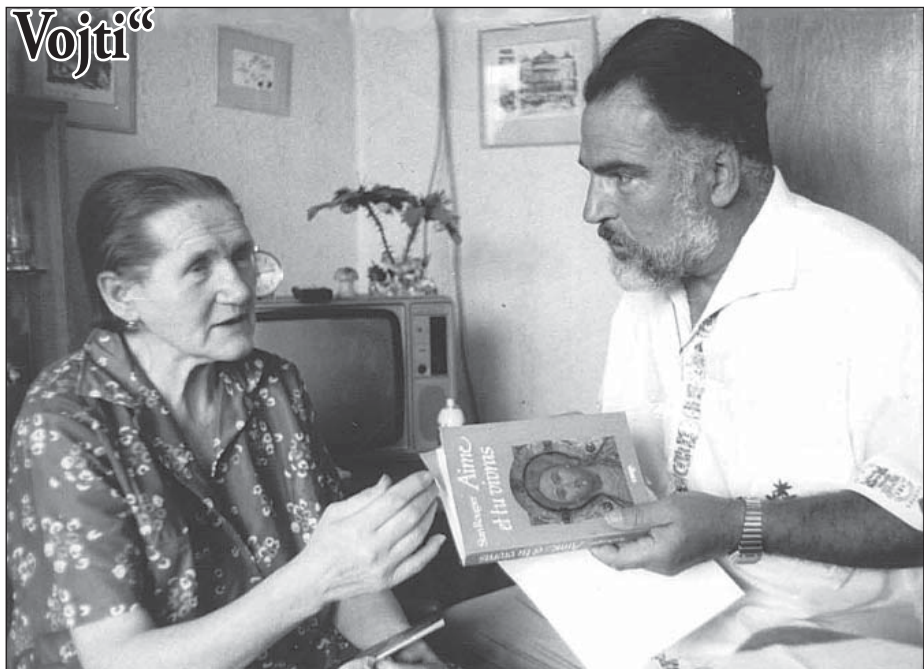

Foto se Stanem Rougierem, pořizené redaktorem „Lidové demokracie“.

Nastoupila do První brněnské strojírní, kde se zapracovala jako brusička vrtáků. Později přestoupila do Královopolské strojírní, kde mohla na oddělení pro ochranu průmyslových práv alespoň částečně uplatnit svoje jazykové znalosti. Tam pracovala až do svého odchodu do důchodu.

Během této doby psala články do Cyrilometodějských kalendářů, Katolických novin, překládala publikace, které byly vydávány v zahraničí, zejména v Křesťanské akademii v Římě (Roger Schutz: Žít dnešek s Bohem, Christi Browen: Levou nohou, a další). U nás jí v nakladatelství Petrov vyšla v roce 1991 kniha Paní z Lemberka.

Známa byla i její podpora misí. Každý týden putovaly z Blažovic balíčky „černým klukům do Afriky“ a do Austrálie, což v tehdejších poměrech byla aktivita vskutku odvážná. Vzadu v kostele byly kromě „domečku“ (pokladničky) i fotografie malomocných a dopisy misionářů z Tanzanie i z jiných koutů světa. Však misijní pokladničku máme v našem kostele dodnes.

Ve druhé polovině šedesátých let nacvičila s blažovickými mladými několik divadelních představení - „Princezna a šašek“, „Mramorová princezna“ a „Zlatý kolovrat“. V roce 1975 pak měla rovněž úspěch „Sněhová královna“, ve které si zahrály snad všechny blažovické děti.

Pro některé z nás zůstanou nezapomenutelné každoroční prázdniny v Hlubočkách u Olomouce na chatě uprostřed lesa - bez vody, bez elektřiny,

zato s lovením různých bobříků, se sbíráním bodů za znalosti v různých „oborech“, putováním na Svatý Kopeček u Olomouce, nacvičováním kulturního programu na táborák atd.

Současné kulturní dění v naší farnosti – besídka, vystoupení Pastýřské kapely aj., které nás tak obohacují, považujeme svým způsobem za navázání na její odkaz. Poděkování a potlesk patří všem účinkujícím i organizátorům. Věříme, že z vás má radost i „teti Vojti“.

Marta Řičánková, Vojtěška Plevová

Pozvánka do farní knihovny

V knihovně si můžete půjčit knížku sami každou neděli po mši. Stačí půjčovaný titul zapsat do vždy přítomného sešitu, který má předchystané kolony. Něco přes tři sta knih už je zaevidovaných na internetu a budou přibývat další. Můžete si je zde prohlédnout, různé seřazovat a prohledávat a zjistit si i (velmi) stručně, o čem knihy jsou. V knihovně nemáme jen knihy vydané za První republiky, ale i tituly docela nové, které sice ještě nejsou na internetu, ale půjčit se samozřejmě dají. Ve farní knihovně naleznete životopisy, duchovní úvahy, poezii, ale i historické romány. Má smysl se do knihovny podívat.

Ludmila Patáková

Pouť ke hrobům apoštolů

Když o. Josef začátkem září oznámil, že je možnost se přihlásit na pouť ke hrobům apoštolů do Říma, rozhodli jsme se velmi rychle. Poutě organizovala farnost Náměšť nad Oslavou, takže ani duchovní vedení nám nebylo cizí. Několik dní před odjezdem jsme obdrželi informaci, že právě v době našeho pobytu v Římě zasvětil papež František lidstvo Panně Marii. Proto byl částečně upraven původní program pouti.

Do Říma jsme přijeli v sobotu 12. října kolem poledne. Prvním překvapením bylo počasí. Odjížděli jsme za sychravého podzimního počasí, přijeli jsme do příjemného pozdního léta. Po milém přijetí v centru Velehrad jsme se vydali na náměstí sv. Petra na pobožnost vítání sochy Panny Marie Fatimské za účasti papeže Františka. Toto první setkání se Svatým otcem a dalšími desetitisíci poutníky z celého světa na mne velmi zapůsobilo. Poprvé jsem si uvědomila celosvětový rozměr církve, byla jsem nadšena z „černých“ bohoslovců, poutníků různých národů i temperamentů...

V neděli jsme opět směřovali na náměstí sv. Petra. Ačkoli jsme byli na místě dvě hodiny před začátkem mše svaté, náměstí již bylo zcela zaplněno. Překvapilo mne, že modlitba růžence trvala jenom čtvrt hodiny (italština je velmi dynamický jazyk). V závěru mše Svatý otec František předstoupil před sošku Panny Marie Fatimské a pronesl následující zásvětnou modlitbu:

„Blahoslavená Panno Maria Fatimská, s novou vděčností za tvoji mateřskou účast

spojujeme svůj hlas s hlasem všech pokolení, která tě blahoslaví.

Oslavujeme v tobě veliké skutky Boha, který se nikdy neunaví sklánět se milosrdně k lidstvu, souženému zlem a zraněnému hříchem, aby jej uzdravil a zachránil.

Přijmi s mateřskou laskavostí úkon zasvěcení, který dnes s důvěrou konáme, před touto nám tak drahou soškou.

Jsmo si jisti, že každý z nás je v tvých očích cenný a že ti nic není cizího z toho, co je v našich srdcích.

*Necháváme se dosáhnout tvým něžným pohledem
a dostává se nám útěšného pohlazení
tvého úsměvu.*

*Střež náš život ve svých rukou:
požehnej a posil každou touhu po dobru;
oživuj a syť víru;
podporuj a osvěcuj naději;
vzbuzuj a vdechuj lásku;
veď nás všechny cestou svatosti.*

*Nauč nás své přednostní lásce
vůči malíčkým a chudým,
vyloučeným a trpícím,
vůči hříšníkům a zbloudilým srdcím:
všechny shromáždí pod svoji ochranu
a všechny přivede ke svému milovanému
Synu Ježíši, našemu Pánu.“*

Po mši svaté a modlitbě Anděl Páně jsme se měli sejít s průvodkyní, ta si náš však sama našla podle české vlajky, kterou nesl jeden z poutníků. Byla to Slovinka s velmi dobrou znalostí češtiny a historie Říma s provázaností na církevní dějiny. Společně jsme odjeli metrem do Baziliky sv. Jana Lateránského, poblíž jsme krátce navštívili Kapli svatých schodů, které nechala z Jeruzaléma do Říma přivést ve 4. století matka císaře Konstantina - sv. Helena. V plánu byla dále návštěva Baptistéria – nejstarší křtitelnice na světě, zde jsme však čekali marně, neboť v důsledku siesty nebylo otevřeno. Na zdejším náměstí jsme však viděli nejstarší obelisk v Římě dovezený z Egypta. Nadplán jsme prošli kolem titulárního kostela kardinála Dominika Duky (Santi Marcellino e Pietro) - každý kardinál má

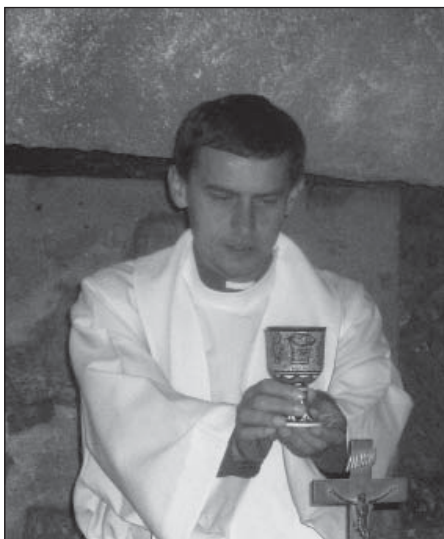
totiž v Římě svůj titulární kostel, takže je tam vlastně doma... Posledním kostelem, který jsme v neděli navštívili, byla basilika sv. Klimenta, kde je pohřben sv. Cyril. Zde jsme si u jeho hrobu zazpívali píseň Bože, cos ráčil před tisíci roky... Pak už jsme uličkami proklíčkovali ke Koloseu. Tím byl nedělní program vyčerpán a někteří se vydali nazpět městskou hromadnou dopravou, nám to však přišlo zbytečné, takže jsme se podle instrukcí paní průvodkyně a vyzbrojeni mapou Říma vydali pěšky. Odměnou nám bylo – při západu slunce - první setkání s areálem Forum Romanum a památníkem Viktora Emanuela II. Pak už jsme spěchali ztemnělým městem směrem k náměstí sv. Petra, odkud už jsme cestu na Velehrad znali. Jaké bylo naše překvapení, když jsme dorazili dřív než ostatní, kteří jeli autobusem a metrem.

V pondělí jsme se vydali autobusem do katakomb sv. Kalista, kde jsme po prohlídce slavili mši svatou. V katakombách jsou pochováni první křesťané, kteří zemřeli většinou mučednickou smrtí. To nás vedlo k tomu, že jsme po mši svaté zazpívali v těchto prostorách chorál Svatý Václave, čímž jsme propojili mučedníky církve napříč Evropou i staletími. Následovala prohlídka baziliky sv. Šebestiána, dále přesun do kostela Tre Fontane, kde byl vězněn a sťat sv. Pavel, navštívili jsme i sousední kostel z 12. století, kde v současné době působí řád trapistů, kostelík „Schody do nebe“. Dál jsme pokračovali autobusem do baziliky sv. Pavla za hradbami, poté navštívili

Nepomucenum a baziliku Santa Maria Maggiore. Pak už jsme pokračovali pěšky do kostela sv. Praxidy, jedné z prvních křesťanek, které zemřely mučednickou smrtí. V sousedním domě žil sv. Petr a sv. Pavel, v těchto místech zemřel sv. Cyril. V podvečer jsme ještě navštívili centrum Aletti, kde se vytvářejí plastiky pro výzdobu kostelů a kaplí a které je rovněž spojeno se jménem kardinála Špidlíka.

V úterý jsme vstávali časně, abychom stihli v 7.15 mši svatou v katedrále sv. Petra. V důsledku čekání ve frontě na bezpečnostní kontrolu jsme se sice trochu zpozdili, ale nakonec nám bylo přece dopřáno slavit mši svatou v přesně vymezeném čase do osmé hodiny ranní (tedy v délce 28 minut) v kryptě katedrály sv. Petra v těsné blízkosti hrobu sv. Petra. Otec Jan jen zmínil, že vzhledem k vymezenému času dnes nebude kázání, ale že to není nutné, tady to mluví samo... Po mši svaté následoval výstup do kopule nad chrámem sv. Petra, z níž se nabízely krásné pohledy na Řím, a pak prohlídka katedrály, kde jsme navštívili i hrob kardinála Berana a hrob bl. Jana Pavla II. – toto místo je ve stálém „obležení“ modlících se poutníků. Po opuštění katedrály jsme se přesunuli do Vatikánských muzeí, kde jsme strávili čas asi do třetí hodiny odpolední. Pak už pokračovala prohlídka města – Španělské schody, Fontána di Trevi (obojí v obležení turistů), sloup Marka Aurelia, budovy italského Parlamentu a Senátu, Panteon. V závěru jsme ještě navštívili kostel sv. Ignáce s falešnou kopulí (ta je pouze namalovaná, takže se jedná o optický klam) a kostel P. Marie nad Minervou (Santa Maria sopra Minerva) se sochou zmrtvýchvstalého Krista s křížem a poutnic-

kou holí, kterou Michelangelo ve svých 22 letech vytesal jako ilustraci příběhu Quo vadis (... kdy Kristus říká Petrovi, že se jde znovu nechat do Říma ukřižovat, když on z Říma prchá...) Pak už jsme za soumraku došli přes Andělský most k Andělskému hradu a odtud již přes náměstí sv. Petra na Velehrad.

Ve středu jsme se kolem osmé ráno vydali opět na náměstí sv. Petra na generální audienci Svatého otce. Na místě jsme byli dvě hodiny před začátkem a náměstí už bylo téměř plné. Pomodlili jsme se růženec a pak už v 10 hodin začal ruch na náměstí – Svatý otec projížděl cca půl hodiny papamobilem přes náměstí a vítal poutníky. Následovala vlastní audience, čtení z písma v různých jazycích, vítání skupin poutníků. Po audienci jsme se vydali k Římskému koloseu - největšímu amfiteátru Římské říše, které sloužilo pro pobavení obyvatel Říma. Konaly se zde gladiátorské hry i zápasy otroků se zvířaty. Odtud jsme pokračovali pěšky samotným centrem Říma přes Forum Romanum, procházeli jsme kolem budov starých více než 2 000 let – budovy Senátu, tržnice, nejstaršího poštovního úřadu, kolem chrámu sv. Lukáše, vězení, kde byl vězněn i sv. Petr. Průvodkyně nám ukázala i tzv. „pupek světa“ - bod v Římě, od nějž se na přelomu letopočtů měřily vzdálenosti do ostatních významných měst. Prošli jsme rovněž kolem připomínky legendárních zakladatelů Říma Romula a Rema, po schodech jsme vystoupali ke kostelu Panny Marie na oltáři nebes, kde jsou uloženy ostatky sv. Heleny,

prohledli si náměstí s památkem Marka Aurelia na koni, římskou radnici a pak už se dostali k památníku Viktora Emanulela II – sjednotitele Itálie. Ještě jsme stačili projít židovskou čtvrt, navštívit ostrov na Tibeře s kostelem sv. Bartoloměje, kde jsou uchovávány ostatky sv. Vojtěcha a baziliku Panny Marie v Zátiběří (Basilica di Santa Maria di Trastevere). Tady jsme se rozloučili s naší milou průvodkyní, protože náš pobyt v Římě se již chýlil ke konci.

Ve čtvrtek jsme vstávali opět časně, abychom za svítání opustili Řím. To se ukázalo jako velmi prozíravé, protože jsme unikli ranní dopravní špičce. Kolem čtvrt na deset jsme už byli v Porciunkule, kde sv. František založil komunitu a kde také zemřel. Pak jsme pokračovali do asi 4km vzdáleného krásného středověkého městečka Assisi. Zde jsme v hlavní bazilice sv. Františka slavili v pravé poledne mši svatou společně se skupinou poutníků z amerického Miami. Měli jsme možnost ještě krátce navštívit další místní kostely, mj. kostel sv. Kláry, kde je tato světice pohřbena. Pak už jsme se vydali na zpáteční cestu domů.

Byla to naše první návštěva Říma, byla to pouť ke hrobům apoštolů v samotném závěru Roku víry, současně také stříbrná svatební cesta, kterou chápeme jako něco, co nám „bylo přidáno“ – Bohu díky.

P. S. Abychom nezapomněli – pozdrav všem blažovickým farníkům od o. Jana Nekudy, který celou pouť zorganizoval a duchovně vedl.

Marta a Tomáš Řičánkovi

Služba ženy při liturgii

Na počátku minulého století potvrdil papež Pius X., že se ženy nemohou podílet na zpěvu na kůru v kostele, protože nemohou převzít žádný církevní úřad. O několik let později už Kongregace pro bohoslužbu povolila, že: „ženský chór může zůstat tam, kde existuje tato tradice“.

Tak jako se v dějinách měnilo postavení ženy ve společnosti, měnila se i míra její účasti při liturgii. Ale nejtena. Z rozhodnutí II. vatikánského koncilu se změnila forma účasti všech katolíků laiků na bohoslužbě, a to z pasivní na aktivní. Církevní dokumenty hovoří o laicích vždy bez rozlišení na muže a ženy. Laikům náleží služba lektora, akolyty, jáhna, služba rozdělení eucharistie, kantora/žalmisty, scholy a varhaníka, ministrantů, komentátora (u nás např. o Velikonocích) a nově také služba pomocnice/pomocníka při bohoslužbách s dětmi. Právě tuto poslední vykonávají především ženy. Dnes jsme zvyklí vidat ženy na kůru i u ambonu, tu a tam potkáme ministrantku. Ale jak je to se službou akolyty či jáhna?

Z teologického hlediska nejsou žádné námitky, aby službu akolyty vykonávala žena. Pouze se tato možnost u nás nevyužívá. Výjimkou jsou ženy řeholnice. V Anglii jsou farnosti, kde podávají svaté přijímání spolu s knězem střídavě muži a ženy. Ve Tvarožné má jedna žena zvláštní dočasné pověření donášet svaté přijímání domů příbuzným.

Otázka jáhenek je složitější. Z listu sv. Pavla Římanům se dozvídáme o působení jáhenek ve starokřesťanských obcích. Ve středověku byl zaveden institut jáhenek v řeholním společenství kartuziánek a v jakési podobě přetrval dodnes. Jáhenská služba žen postupem času vymizela a podobný osud mělo i trvalé jáhenství ženatých mužů. To však bylo znovu zavedeno po II. vatikánském koncilu. O jáhenkách se zatím mlčí, ale ani proti jejich obnovení nejsou zásadní námitky.

Jednoznačně negativní postoj církve zaujímá ke svěcení žen. Podle slov Pavla VI. k tomu nemá pověření od svého Zakladatele a nikdy to nečinila. Jan Pavel II. zdůraznil, že se všichni věřící církve mají definitivně držet tohoto rozhodnutí.

Pro úplnost je třeba dodat, že pověření liturgickými službami je v kompetenci diecézního biskupa. V praxi tuto zodpovědnost přebírá kněz, který laiky pro dané služby doporučuje nebo je jimi pověřuje.

Na závěr si dovoluji vyjádřit svůj názor. Je dobré, že ženy mají takové možnosti uplatnění při liturgii. Ještě lepší je, že máme v církvi dost akolytů a jáhnů mužů (nebo zatím zájemců), takže některé možnosti zůstávají nevyužité. Ženy i tak mají dostatečný prostor pro službu Bohu a bližním.

Jana Bártková

Vezmi a čti – výzva nejen pro sv. Augustina

Říká se, že největším vynálezem v historii lidstva byl knihtisk. V současnosti díky novým technologiím je vydávání knih levná záležitost.

Ve svých knihovnách máme spoustu knih, a dokonce několik vydání Bible. Chtěl bych připomenout pozvání k naslouchání, k objevení toho, co je uvnitř. Bible, to je přece Boží slovo pro nás.

Slovo, které má moc, které proměňuje člověka. Svatý Augustin během svého hledání uslyšel: „Vezmi a čti“ a čtení Bible změnilo jeho život.

Dáme-li si sami nějaké předsevze-

tí, dlouho nevydržíme. Loni na podzim od pondělí 7. listopadu jsme dostali příležitost pokusit se společně přečíst celou Bibli. Kdo jste začali, vytrvejte, dá to fušku. Kdo jste už stihli přestat, začněte znovu. A kdo jste dosud nezačali, začněte dnes. Později přečtete to, co bylo na začátku. Rozpis četby a více informací naleznete na www.vezmiacti.cz.

Dříve lidé znali jen pár vět z Božího slova a přivedlo je to ke svatosti. Můžeme nejen znát mnohem více, ale zároveň získat hluboký vztah.

otec Josef

Rok rodiny

Rok 2014 prožíváme v naší české církvi jako Rok rodiny vyhlášený u příležitosti 20. výročí Roku rodiny vyhlášeného OSN.

Dostali jsme tedy příležitost jít do hloubky a cíleně se zaměřit na rodinu. Vezmeme tento rok jako osobní výzvu: Co mohu udělat pro svou rodinu, pro rodiny naší farnosti, pro rodiny ve světě a co můžeme udělat společně jako farnost? Nemyslím tím akce, ale prohloubení lásky, úcty a věrnosti. Pomoc při výchově. Pomoc v těžkých situacích a nouzi apod.

PS: Diecézní pouť rodin: Sobota 30. 8. 2014 Žďár nad Sázavou

otec Josef

Pastýřská kapela

Muzikanti nám v loňském roce dělali samou radost. ZUŠ Šlapanice se doteď na svých nástěnkách pyšní diplomy blažovických muzikantů.

Patří to vůbec do farního časopisu? Nebyl to prvotní záměr, ale náš současný repertoár tvořily samé duchovní skladby. Přirozeně to vyplynulo z toho, že nejčastěji hrajeme v našem kostele.

S odstupem mohu doplnit, že soupeř, který nás zařadil na druhé místo v krajské soutěži, zvítězil i na celostátní úrovni.

K soutěžnímu programu jsme přidali několik skladeb a připravili koncert Barokní flétna. Přizvali jsme profíky a spolu s vámi tiše a obdivně naslouchali. Díky Petru Škaroupkovi můžete záznam shlédnout na farních stránkách.

Další skvělá příležitost byla Noc kostelů. To jsem pro změnu oslovila všechny děti bez rozdílu. Muzicírování bylo živelné. Zkušenější hráči brblali, že jsme slevili z dokonalosti. Dětská bezprostřednost a nadšení a vědomí, že se zapojil každý, kdo chtěl, jsou prostě neodolatelné.

Abychom se neutopili ve vzpomínkách! Sprádáme plány na malý velikonoční koncert a přemýšlíme, jak se zapojíme při oslavách výročí našeho kostela. Děkuje všem příznivcům a farnosti za prostor, který nám dává, a zveme vás na další hudební setkání.

„Chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunami a flétnou!“ Ž 150.

Jana Bártková

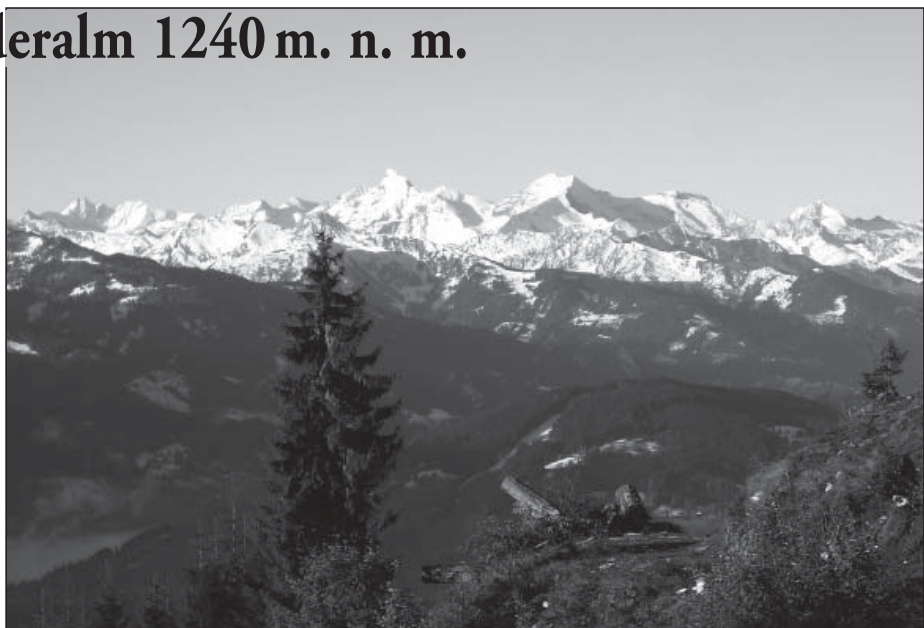

Kloster auf der Kinderalm 1240 m. n. m.

Několik dní v tichu a samotě, setkání s Bohem takovým jaký je.

V polovině října jsem měla možnost strávit několik dnů v klášteře Betlémských sester „Maria im Paradies“ ve výšce 1240 m. n. m. v Rakouských Alpách. Byl to duchovní zážitek, který byl opravdu nevšední a umožnil mi podívat se na svůj hektický život zase trochu z jiné strany.

Čas tam plyne tak nějak pomaleji... Člověk ráno vstane a potmě, za zvuku zvonu, klopýtá po kamenité cestě do kopce, aby mohl být účasten ranních modliteb. Mezitím se rozední, a tak se potom dá v tichosti a samotě s růžen-

cem v ruce vyrazit do okolní nádherné přírody. V říjnu bylo přes den ještě docela teplo, kolem 10 °C, ale už tam ležela sněhová pokrývka, která se ve slunci krásně třpytila. Kolem poledne, když se člověk opět za zvuku zvonu vrací z vycházky, vyzvedne si jídlo připravené v přihrádce pro jeho celu a odnese si ho tam. Při obědě se kouká z okna na ty nádherné horské velikány a žasne nad velikostí a dobrotou Boha. Součástí každé cely je oddělený prostor, taková malá modlitebna s křížem a ikonami, tiché místo k osobní modlitbě či duchovní četbě. Každé odpoledne je také v kapli pro hosty vystavena obrovská monstrance (měří na výšku skoro metr) a je zde možnost strávit

čas v tichosti před Boží tváří. Před pátou hodinou odpolední opět ruční zvonění na zvon v klášterní kapli svolává sestry i návštěvníky ke mši svaté a večerním modlitbám. Sestry při modlitbách nespěchají. Hodně zpívají, klaní se kříži a ikonám, při proměňování leží na zemi. Liturgie je velmi silná a povznášející. Večer si opět každý odnese večeri do své cely a mluví už pouze se svým Pánem.

Mám pocit, že se prostě nedá slovy vystihnout, jak to bylo krásné a plné Ducha. To musí člověk zažít. Proto pokud se vám někdy v životě naskytne taková příležitost, neváhejte. Je to lepší, než si dokážete představit...

Jana Řezáčová

Pravěký tábor Skryje u Tišnova

Letošní tábor se konal ve Skryjích u Tišnova, kde podmínky byly vskutku pravěké. Latríny, koupel v potoce, stany, prasátka za táborem a jedna toulavá slepice.

Na táboře jsme se chovali jako lidé z pravěku, a to se vším všudy. Jedli jsme rukama brambory se slupkou, vypalovali Venuše z hlíny, soutěžili v Pravěké olympiádě, trénovali na lov, sháněli potravu, dělali beleše, zdobili své pravěké totémy za pomoci kostí a barevného peří, vylívali stopy z hlíny, stříleli z praku a brodili se řekou.

Služba zatápěla v peci, učila se sekát dřevo, vařila vodu a starala se o správný chod tábora.

Celý tábor jsme se připravovali na mamuta. Když jsme se dozvěděli, že v okolí tábora jsou čtyři zběhlí bizoni, neváhali jsme a šli na lov. V závěru tábora jsme také ulovili mamuta, nad kterým jsme zazpívali naši pravěkou hymnu!

Je třeba poděkovat všem, co se na táboře jakýmkoliv způsobem podíleli, a hlavně všem dětem, které se zúčastnily.

Výběr fotografií si můžete prohlédnout na internetových

stránkách: <http://taborblazovice.webnode.cz/> kde najdete již teď informace o nadcházejícím tábořišti.

Klára Dvořáková

Co je Sekulární františkánský řád?

Třetí řád byl založen r. 1221 sv. Františkem z Assisi pro ty, kteří nemohli vstoupit do Prvního (mužského) či Druhého (ženského) řádu. Toto hnutí lidí žijících ve světě vešlo do historie pod názvem Třetí řád, nyní se nazývá Sekulární františkánský řád (SFR).

„Sekulární františkánský řád patří do františkánské rodiny“... „členové, vedeni Duchem svatým, se svou profesí zavazují žít evangelium způsobem sv. Františka ve svém světském stavu, podle řehole schválené církví“ (Konstituce 1, 3).

„Řehole a život sekulárních františkánů je zachovávat evangelium našeho Pána Ježíše Krista podle příkladu sv. Františka z Assisi, který učinil Krista oduševňujícím středem svého života vzhledem k Bohu i lidem... Sekulární františkáni se proto mají často oddávat četbě evangelia, z evangelia přecházet k životu a ze života k evangeliu. (Řehole, čl. 4).

Podle posledního sčítání (1. 7. 1996) má SFR ve světě asi 435 000 profesních členů.

Sekulární františkánský řád v Blažovicích - co se u nás během roku událo

Scházíme se jednou za měsíc v přístavbě u kostela. Duchovním asistentem našeho společenství je stejně jako v loňském roce bratr Kapistrán. Na setkání se pomodlíme večerní chvály a nešpory z breviáře. Bratr Kapistrán má připraveno zamyšlení nad evangeliem a životem sv. Františka. Dozvíme se, co všechno se stalo v Prvním řádu, vzájemně si povíme, co nás tíží a co nám udělalo radost...

Víkend na Lomci

Víkend na začátku března 2013 jsme

strávili v klášteře na Lomci u Vodňan. S radostí jsme se zase setkali s šedými sestrami Klárou a Mladou, které s námi rok před tím putovaly do Assisi. Duchovní oporou nám byl P. Vianney. Na Lomec za námi z Českých Budějovic přijel i P. Bohuslav Richter.

P. Jan Maria Vianney Dohnal – 25 let kněžství

V neděli 2. června při slavnosti Božího těla děkoval ve svém rodném městě Hluku za dvacet pět let kněžství P. Jan Maria Vianney Dohnal, který stál u zrodu našeho (blažovického) společenství Třetího řádu svatého Františka. Jan Dohnal vstoupil v roce 1979 do tajné řeholní komunity františkánů v Brně. Vysvěcen na kněze byl také tajně 5. června 1988 za zamčenými dveřmi v malém slovenském kostelíku v Nové Lehotě u Handlové (vysvětlení pro ty mladší - do roku 1989 byla církev pod dozorem tehdejší komunistické moci, řada kněží proto byla svěcena tajně, aniž by to tehdejší moc tušila). Po čtvrt

století nám při mši svaté v Hluku sdělil od oltáře: „Jsem šťastný, že jsem knězem. A v tom je obsaženo všechno. Víc už k tomu nemám co dodat.“ A odmlčel se. V kostele se rozhostilo ticho, které by se dalo krájet. Po chvíli přece jenom uspokojil své rodáky a přátele, zavzpomínal a poděkoval.

Tranzitus

V předvečer svátku svatého Františka 3. října se někteří zúčastnili v kostele kláštera klarisek v Soběšicích slavné liturgie Tranzitus. Tranzitus je připomínka smrti sv. Františka - oslava přechodu z tohoto světa do nebeského království. Při Tranzitu se čte z životopisů o jeho smrti, evangelium, které si nechal před smrtí předčítat, modlí se a zpívá Františkův chvalozpěv...

Volební kapitula

V říjnu proběhla v našem společenství volební kapitula za účasti národního ministra Ing. Jiřího Šenkýře. Za „ministra“ našeho SFR byla opět zvolena Ludmila Štěpánková.

Marta Kalábová

Ministrantský pobyt v Olešnici

O jarních prázdninách se ministranti z Blažovic spolu s otcem Josefem vydali na třídní pobyt do Olešnice. V neděli 10. února jsme vyrazili na cestu.

Každý ministrant měl za úkol ukořistit od maminek buchty a koláče, které jsme měli mít na snídani po celé tři dny. Jenomže cesta vlakem byla dlouhá a u vykládání příběhů nebo různých historek se koláče a buchty někam ztratily. Na příště vzkazují všem maminkám, aby je nedělaly tak moc dobré. Cesta byla dlouhá a únavná, proto se každý z nás těšil, až zalehne do spacáku. Každý večer, než jsme šli spát, nám otec Josef četl o sv. Cyrilu a Metodějovi. Musím podotknout, že se u toho dobře spalo. Druhý den ráno jsme místo buchet udělali

na snídani pomazánku a místní pan farář nám ukázal faru, která byla po značné rekonstrukci. Na tyto opravy naše farnost půjčila finance. Zatím co si menší ministranti hráli, otec Josef vymýšlel, na který výšlap nás vezme. Hned po obědě nás vzal na takový „menší“ výlet. Asi po dvaceti kilometrech nám došla zpráva, že náš papež Benedikt XVI. rezignoval. Když jsme se vrátili celí, živí a zdraví, opět každý z nás měl chuť jít hned spát. Asi víte proč. Třetí den plný her, zábavy i odpočinku jsme zakončili osobní mší svatou v tamním kostele. Pak jsme uklidili faru a rozloučili se s otcem Pavlem Lazárkem a vydali se na cestu domů.

Na faře bylo krásně a na výletě jsme poznali kus světa, proto náš pobyt hodnotím jako úspěšný.

Jakub Hrnčiar – vedoucí ministrantů

Noc kostelů

Již několik let i v naší zemi probíhá Noc kostelů, kdy jsou kostely a modlitebny otevřeny pro veřejnost a svým programem nabízejí lidem, aby se zastavili a popřemýšleli o věcech, na které nemají čas a často ani příležitost. V roce 2013 se i naše farnost zařadila mezi farnosti, které se k této akci připojily. Ohlédněme se, jak celý večer probíhal:

Programem nás provázela moderátorka Jana Řezáčová.

- Zahájili jsme zvoněním zvonů 10 minut před 18 hodinou.
- Následovala mše svatá, kterou doprovázely zpěvy chrámového sboru.
- Po skončení liturgie přivítali návštěvníky otec Josef Rybecký a starosta obce Petr Pleva.
- Dalším bodem programu bylo vystoupení Pastýřské kapely pod vedením Jany Bártkové.

Do pěkného vystoupení byly zařazeny i dva židovské tance, které nacvičila Marie Daňková. Plný kostel odměnil účinkující potleskem.

- Z vitráží umístěných v presbytáři k nám „sestoupili“ Cyril a Metoděj (Tomáš Slouka a Jakub Hrnčiar). V prvním rozhovoru vzpomínali bratři na svůj bohatý život a v druhém vstupu po koncertě scholy nás (opět formou rozhovoru) seznámili s historií našeho kostela.
- Schola Heaven připravila hostům pěkný zážitek koncertem, ve kterém zazněly známé i méně známé duchovní písně.
- Závěr Noci kostelů patřil adoraci před svatostánkem, kterou připravil

Pavel Paták a vedla ji naše mládež. Poděkovali jsme za všechny pěkné chvíle a prosili o požehnání pro naši farnost.

To byl hlavní program, který byl doplněn dalšími aktivitami. Pro návštěvníky byl zpřístupněn k prohlídce celý kostel se zákřístí, kůr s varhanami i věž kostela, o kterou byl velký zájem. O příchod se starala Renata Mazáková se svým týmem ochotných mladých, dále byli k dispozici Tomáš Řičánek a Martin Kubalec ve věži, Česlav Černý u varhan. Čekajícím na prohlídku věže krátili čas hrou na flétny děti pod vedením Jany Bártkové. V přístavbě u kostela probíhala zajímavá soutěž pro děti i dospělé, kterou připravila i uskutečnila Alexandra Kubalová. Po celou dobu trvání programu „Noci“ byla přístupná knihovna, ke které podávala informace Ludmila Patáková. Zároveň se v pří-

stavbě promítalo video – virtuální prohlídka kostela aj. Naše obětavé maminky připravily pro všechny malé občerstvení. Na památku návštěvníkům jsme rozdávali pohlednice s křížovkou, kde si mohli všichni vyzkoušet, jak pozorně si kostel prohlédli. Autorkou byla Ludmila Patáková.

Poděkování si zaslouží všichni, kdo se účastnili příprav. Opravdu jich nebylo málo – úklid všech prostor, opravy a dobudování např. zábradlí, příprav programu, nácvičku, lepení plakátů, aj., i všichni, kdo se účastnili vlastního programu celé „Noci“. Podle ohlasů návštěvníků se akce líbila, a tak jsme připraveni, že bychom mohli takový večer opět napřesrok připravit. Přála bych všem, kdo kostel navštívili i jen ze zvědavosti, aby se cítili vítáni a pocítili chuť se nad smyslem života zamýšlet.

Marie Daňková

Blažovická farnost na křižovatce aneb co dál

V letošním roce nás čeká podstatné rozhodnutí pro další směřování farnosti. Zásadní otázkou je: zda a jakým způsobem vybudovat zázemí pro život farnosti. Myšleny jsou prostory pro setkávání, kuchyně atd. Dostali jste do rukou vytištěnou prezentaci (najdete ji i na farních stránkách), ve které jsou nastíněny silné a slabé stránky a algoritmičticky znázorněné cesty, po kterých je možné jít. Nerozhodnout se vůbec, je horší než udělat špatné rozhodnutí. Protože jde o významnou věc, prosím vás všechny, abyste se vyjádřili a napsali, kterou cestou chcete, aby se farnost ubírala. Věřím, že vám naše farnost, její život a budoucnost leží na srdci. Vyjádřením svého názoru a vize to můžete dát konkrétně najevo.

Za vaše odpovědi děkuje o. Josef

Všechny informace najdete také na farních stránkách:
<http://farnostblazovice.webnode.cz/>

Pěší pouť na Velehrad 2. 7. – 5. 7. 2013

Farní pěší pouť se v roce 2013 konala ve dnech 2. – 5. července. Cílem byl Velehrad, kde byla 5. července národní pouť u příležitosti 1 150. výročí příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu. V poledne 2. července po bohoslužbě v blažovickém kostele vyšlo asi čtyřicet poutníků směrem na Velehrad. Z farnosti tvaroženské, blažovické i odjinud. Věkové složení od dětí až po starce. Z naší farnosti šli manželé Bártkovi a jejich děti, Jan Kašpařík, František Paulík, paní Nešporová, Faltýnková, Eliška Švábenská, Anna Paulíková, Marie Lhotská, Anna Benešová, Petr a Jiří Plevovi a Alois Kaláb st. Ze Slavkova Božek Fiala. Ostatní účastníky všechny neznám, tak je nebudu ani vyjmenovávat, jednalo se o mládež, která již asi absolvovala více podobných akcí jako je tato. Dopravu batohů, zásobování a vaření zajišťovala rodina Severova z Velatic.

První nocleh byl zajištěn na faře v Žarošicích. Vyšli jsme polními cestami směrem na Křenovice. První zastávka a modlitba byla na kopci nad Křenovicemi u kamenného kříže. Dál jsme pokračovali po silnici do Křenovic, přes potok Rakovec a polní cestou do Vážan nad Litavou, kde na hřbitově u kostela byl další odpočinek a občerstvení. A také nácvik staroslověnských chorálů pod vedením Jany Bártkové. Nácvik pokračoval i dále při každé možné příležitosti. Z Vážan cesta stoupala, se dvěma zastávkami až k Bílému vlku. Nespěchalo se, počasí přálo, pohoda. Touto trasou se chodí také při jarní pouti do Žarošic. Dále lesem, nejprve po rovině a potom docela prudké klesání do Zdravé Vody. Zastávka u zrekonstruované kapličky. Do Žarošic už zbývaly jen asi 4 km po nové asfaltové

cestě po rovině. Celkem z Blažovic do Žarošic asi 24 km.

V Žarošicích mají pěkný opravený kostel i celý areál okolo. Je to tradiční mariánské poutní místo i pro Blažovky. Na poutníky jsou tady připraveni. Možnost vaření, nové sociální zařízení, možnost nocování, uvnitř na faře i venku na zatravněném dvoře. Mnozí využili možnosti spát venku. Koukal jsem, jak matky od rodin umí postavit stan nebo chlapi v letech spí pod širákem. Už si nepamatuji, co bylo k večeri, ale utkvělo mně v paměti, jak na poznámku „ta tvoje žena dobře vaří“, pan Severa s úsměvem reagoval: „Však to trvalo, než jsem ji to naučil“. Ale stejně je to obět. Po celodenním putování ještě vařit večer pro 40 lidí. Těch pár dnů by se dalo vydržet při studené stravě. Večer i ráno byla v kostele modlitba, ráno také mše. V Žarošicích se k nám připojila Marta Řičánková, významná pěvecká posila.

Cílem druhého dne byla fara v Koryčanech. Po silnici jsme vyšli směrem na Archlebov. Byl to nepřijemný úsek.

Poměrně úzká, frekventovaná silnice. V Archlebově jsme odbočili doleva na vedlejší silnici do Ždánic. Na začátku odpočinek a později porada kudy dál. Vzhledem k dostatku času pan farář rozhodl zvolit delší variantu. Takže jsme šli po turistických trasách, lesem kolem prameniště Jordánku na rozcestí u Slepice. Na jedné křižovatce došlo k nečekanému setkání s cyklisty z Mokré, kteří měli mezi námi známé a také putovali na Velehrad. Zde se od nás odpojil Honza Kašpařík a na kole, které dosud tlačil, odjel domů. Pracovní povinnosti. Ždánický les jsme opustili u Mouchnic, po dvou kilometrech po silnici jsme dorazili na faru do Koryčan. Rozložili jsme se podobně jako v Žarošicích. Někteří spali uvnitř na zemi ve spacácích, někteří na zahradě ve stanech nebo pod širákem. Byla možnost uvařit jídlo, osprchovat se. Večer i ráno modlitba, ráno také mše v kostele, který je naproti fary přes silnici. Setkání s panem farářem ze Žarošic, který na pouť vyšel ráno. Divil se, že jsme teprve v Koryčanech.

Poslední úsek naší pouti vedl přes Chříby na Velehrad. Nejprve nás čekalo stoupání na hradisko sv. Klimenta, tzv. Klimentek. Jsou zde patrné základy bývalého kostela, dřevěná kaple a další zajímavosti. Pojmenování místa se odvíjí z tradice, že sv. Cyril a sv. Metoděj sem přenesli ostatky papeže sv. Klimenta. Další zajímavostí byla Kazatelna, skalní výběžek s vytesanými schody a křížem. Je z ní výhled do údolí řeky Kyjovky. Vlevo je patrna zřícenina hradu Cimburk. Hlubokými lesy Chříbů jsme došli až k hlavní silnici vedoucí přes buchlovské kopce. Poněvadž jsme šli s Božkem Fialou pomaleji, dorazili jsme k silnici, když

Pokračování na str. 11.

Pěší pouť na Velehrad 2. 7. – 5. 7. 2013

Dokončení ze str. 10.

již ostatní byli pryč. Přejít tuto frekventovanou silnici je docela problém. Jaké bylo naše překvapení, že na nás čekali dva členové organizace, která se řídí heslem „Bohu ke cti, člověku ku pomoci“, Petr a Jirka, a zajistili nám bezpečný přechod silnice. Následoval prudký výstup na Buchlov. Zastávka byla až na protějším kopci u kostela sv. Barbory. A ihned poté krkolomný sestup. Zvláště pro Božka, který se pohybuje pomocí berlí. Pěkným místem jsou Chabaně se starým platanem, tam jsme si dali chvíli pauzu. Po opuštění lesa již byl krásně vidět Velehrad. Cestou dolů jsme se ještě občerstvili ptáčnicemi, kterých bylo kolem cesty plno. Když jsme s Božkem dorazili na Velehrad, koncert Dobré vůle již byl v plném proudu. Všude mraky lidí. Na vyhrazených místech stany. Chvilí trvalo, než jsme našli tábořiště naší skupiny (v době mobilů není problém).

Velehrad byl na slavnost dobře připravený. Zrekonstruované prostranství kolem baziliky, přibyla kašna s pítky, ambity, sociální zařízení. Vyšperkovaná bazilika bez lešení. Velkoplošné obrazovky.

Po koncertu bylo stále všude živo. V bazilice byli lidé snad celou noc. Při

procházení mezi stany se z některých ozýval dětský pláč. Lidé vyrazili na pouť i s malými dětmi. Nepohodlí neodradilo. Druhý den ráno měli v bazilice mši novokněží včetně otce Jiřího.

Vzpomínky na hlavní bohoslužbu:
Hlava na hlavě.

Spontánní uvítání zástupce Vatikánu, slovinského kardinála, i přesto že jsme čekali papeže Františka.

Různé reakce lidí při představování našich politiků.

Božek Fiala vydržel snad tři hodiny stát opřený o berle a nechtěl si sednout.

Mše skončila. Byl čas myslet na návrat domů. Někteří využili autobus, ti, co celou cestu tlačili kola, jeli na kolech, někteří šli domů pěšky.

Pouť Velehrad 2013 je za námi. Počasí vyšlo, nikomu se nic nestalo, postrádané věci se našly. Takže těšme se na příští pouť Cvilín 2014. Je to u Krnova, nedaletko polských hranic.

Ještě se omlouvám za případné nepřesnosti a neúplnost. Poznámky jsem si během cesty nedělal, protože jsem netušil, že budu pověřen psát tento článek. Také jsme se s Božkem Fialou při cestě opožďovali za hlavní skupinou a nevím tedy všechno, co se tam dělo.

Alois Kaláb

Růžencová pouť na Svatý Hostýn

Na první říjnovou sobotu jsme se vypravili na pouť. Autobus od firmy Hladký z Brna Líšně nás již potřetí bezpečně dovezl až nahoru k mariánské svatyni. A již potřetí nás provázelo nádherné slunečné počasí. Po mši svatě v bazilice jsme mohli využít čas k občerstvení, procházce, nákupům a odpočinku. Odpoledne bylo svátostné požehnání a potom jsme vykonali pobožnost cesty světla. To byl moc dobrý nápad, protože obě křížové cesty jsme již prošli při minulých poutích a navíc jsme nebyli vystaveni silnému větru, který byl na kopci chvílemi nepříjemný. Chtěl bych na tomto místě poděkovat otci Josefovi, že nás i tentokrát na pouť provázal, a vlastně i všem poutníkům, že se aktivně zapojili do modliteb i zpěvu a za dochvilnost. Škoda, že poslední pouť se zúčastnilo poměrně málo poutníků. Především díky Bohu a Matce Boží za krásnou pouť!

Jaromír Faltýnek

Velká pouť 2014 připravena

Ihned po promítnutí fotografií z loňské pouti na Velehrad jsme se rozhodli, že letos vykonáme velkou pouť na Cvilín, mariánské poutní místo nedaletko od Krnova. Přiznám se, že o Cvilíně jsem slyšel poprvé v životě a před plánováním trasy jsem se musel podívat do mapy, kam to vlastně půjdeme.

Kroky poutníků by se měly ubírat touto trasou:

1. den - podzimní poutní klasika: Blažovice–Křtiny 20 km

2. den - Drahanskou vrchovinou: Křtiny–Sloup–Skelná Huť–Protivanov 32 km

3. den - do Bouzovské vrchoviny: Protivanov–Konice–Bouzov 35 km

4. den - přes Hornomoravský úval: Bouzov–Loštice–Úsov–Troubelice–Ruda u Rýmařova 38 km

5. den - přes Bruntálskou vrchovinu: Ruda–Stránské–Břidličná–Valšov–Bruntál 35 km

6. den - přes Brantickou vrchovinu: Bruntál–Lichnov–Cvilín 34 km

7. den - zakončení pouti

Pouť se jeví opět velmi nadějně, má jenom výhody: povede krásnou krajinou přes zajímavá místa, jednotlivé etapy jsou přiměřeně dlouhé do 40 km,

celková délka by neměla přesáhnout 200 km, do cíle bychom měli dorazit již 6. den. A největší výhodou je to, že známe již termín a můžeme lépe plánovat další prázdninové akce. Pouť vykonáme od 6. do 11. července.

Tomáš Řičánek

Náš kostel stojí 80 let

Po celá staletí chodívali blažovičtí do kostela do Tvarožné. V Blažovicích bývalo „jenom“ modlení u křížů, hlavně u kříže „Pod kaštany“, svatojánské pobožnosti k uctění památky mučedníka Jana, procesí ke kříži v Úlehlich a jistě i další. Co takhle postavit kapli, kde by bylo možné se setkávat i za nepříznivého počasí? Na počátku minulého století se rozhodlo několik žen, že se o to pokusí. Začaly šířit tuto myšlenku a vybírat peníze. Zcela jistě se setkávaly s pochopením i se zamítnutím. Námitky typu: k čemu se bude stavět, nám to vyhovuje tak jak to je, na to nejsou peníze, co si zase vymýšlíte... jistě neslyšely jenom jednu. Ale nepolevily. Postupně se s touto myšlenkou ztotožňovalo stále více obyvatel vesnice. Sběrka žen vynesla 5 000 Kč. Snahu o stavbu kaple však přerušila válka. A po válce se blažovičtí ve spolupráci s tvaroženským farářem rozhodli, že nepostaví kapli, ale kostel.

Kostelní jednota, založená 6. května 1923, dostala do vínku původní sbírku. Pravidelnými příspěvky přispívali členové Kostelní jednoty, jiní dali, když měli. Již v roce 1923 byl zakoupen od majitele velkostatku Vladimíra Mitrovského pozemek. Záhy se zjistilo, že v místech budoucího kostela lze nalámat výborný stavební kámen. Z tohoto kamene byla později postavena věž a celý kostel do výše oken. Neplánovaná, ale vynikající pomoc.

Přípravné práce trvaly pět let. Plány kostela vypracoval bratislavský architekt Ing. Metoděj Zoubek. Stavbu prováděl zednický mistr Jan Lábr z Křenovic.

Základní kámen byl položen 25. srpna 1929.

Stavba kostela pokračovala pomalu, protože chyběly finanční prostředky. Náklad na stavbu byl skoro půl milionu korun. Pomáhal každý, kdo mohl. Majitelé potahů dováželi materiál, ostatní pracovali ručně na stavbě. Vše zdarma a s radostí. Lidé dávali i peníze. Přesto byl dluh hodně vysoký. Členové Kostelní jednoty se tehdy zaručili svým majetkem, že bude zaplacen. Nedostatek peněz ale provázal celou stavbu.

Přesto stavba rostla. Dne 29. června 1930 byl vztyčen a posvěcen kříž na věži právě dokončené hrubé stavby kostela. O rok později, 30. srpna 1931, byl postaven a posvěcen kříž před kostelem. Dne 16. července 1933 byly posvěceny a zavěšeny zvony.

Také se podařilo zajistit nejdůležitější vnitřní vybavení. Z velké části z darů. Hlavní oltář z bílého mramoru navrhl a vytvořil brněnský akademický sochař Adolf Loose. Nad oltářem visel obraz, na němž bylo znázorněno zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Marii Markétě Alacoque. Obraz namaloval gymnazijní profesor Josef Fiala, za kterého se provdala blažovická rodačka. Čiré sklo v oknech presbytáře způsobilo, že obraz brzy vybledl. Nahradila ho socha Božského Srdce Páně (opět od akad. sochaře Adolfa Loose).

Na bočním oltáři vlevo byla jeskyně s Pannou Marií Lurdskou a před ní klečící Bernadettou. Napravo oltář sv. Josefa s Ježíškem na rukou. Nechyběla ani dřevěná kazatelna.

Místní stolař také zhotovil 18 párů dřevěných lavic. Na zaplacení se složili

blažovičtí občané podle finančních možností jednotlivých rodin.

Blažovický kostel byl posvěcen brněnským biskupem doktorem Josefem Kupkou 10. června 1934 na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, kterému je zasvěcen.

Myšlenka na vlastní kostel se zpočátku jevila jako utopie. Přesto se našli lidé, kteří si tuto myšlenku vzali za vlastní a postupně se nadchli i ostatní. Peníze neměli. Měli jenom nadšení a důvěru v Boha. Dokonce takovou důvěru, že dokázali zastavit i svůj majetek. Věděli, že platí to, co říkával i Šebestián Kubínek: „Kdo Bohu slouží, dobrého má Hospodáře!“

Marta Kalábová

Změny kostela v průběhu doby

Za 80 let došlo k řadě změn, připomeňme si alespoň některé:

Na vnější fasádě přibýly po 10 letech hodiny, na konci války díra po granátu a zničená střecha, v roce 1978 nová fasáda (pod vedením „odbojáře“ Vincence Koukala), střecha pravidelně poškozována vichřicemi byla nově pokryta „dvojitým krytím“ (panem Vrbasem) a takto slouží dodnes, okolí kostela doplněno novým dlážděním a výsadbou (Ing. Antonín Nohel), ve věži po hodinách přibýly ještě nové zvony, později vzduchotechnika a vysílače mobilních operátorů.

Více změn nastalo v interiéru:

Obraz Nejsvětějšího srdce vyměněn za sochu, která je dnes po úpravě na místě původního oltáře sv. Josefa, nad kazatelnou přibýla soška nejsvětějšího Pastýře, před presbytářem se objevila, a později zase zmizela, dřevěná „mřížka“, pod kůrem instalovány pamětní desky „Obětem světových válek“ a portrét Šebestiána Kubínka od Rudolfa Paulíka, v oknech presbytáře zasklených původně barevnými tabulemi se objevily vitráže sv. věrozevstů, třikrát se změnil vzhled i konstrukce varhan, dvakrát se změnila výmalba, původní křížovou cestu nahradila současná od Rudolfa Paulíka, objevilo se a třikrát změnilo vytápění kostela, pro tepelnou izolaci prostoru bylo zdvojeno zasklení oken a vestavěno prosklené zádveří.

Největší změny proběhly po II. vatikánském koncilu dle návrhu architekta Dohnala:

Původní oltář přenesen do přístavby, dva boční oltáře, u kterých bývaly slouženy „tiché mše“, nahrazeny novým

Pokračování na str. 13.

Nejstarší podoba chrámové lodi.

Přístavba v běhu času

Jestliže naši dědové a pradědové v první polovině minulého století museli usilovat „pouze“ o shromáždění dostatku financí pro stavbu vlastního kostela, museli naši otcové v éře vlády komunistické strany riskovat krom finančních obětí i osobní pronásledování, aby počátkem 70. let zbudovali objekt, bez kterého bychom se dnes stěží obešli.

Abyste mohla být přístavba vyprojektovaná panem Ing. Josefem Daňkem brigádními aktivitami zbudována, získal pan Daňek „nepravomocné“ stavební povolení na „stavbu skladu kostelního inventáře“, a to v rozsahu stavby, pro který nebyl MNV kompetentní. To bylo ovšem později důvodem k řadě persekucí: Pan Daňek byl na několik dní „unesen“ tajnými službami STB a bezvýsledně obviňován z protizákonné činnosti, načež skončil s podlomeným zdravím v nemocnici. Další iniciativní brigádníci byli STB vyslýcháni a dále pronásledováni.

Jak byly připravovány kroky k likvidaci objektu, který vznikl tak rychle, že unikl pozornosti úřadů, mohu dosvědčit z vlastní příhody: Když bylo v přístavbě připraveno pohoštění pro hosty primice P. Jana Daňka, přitočil se k nejstaršímu muzikantovi v kapele

(a to jsem byl já) „nenápadný cizinec“ a vyzvídal, k čemu se ta budova využívá. Ubezpečil jsem ho, že je to nějaký sklad. Krátce na to byl můj otec, který organizoval brigády při stavbě, pozván na národní výbor a bylo mu přikázáno, aby byl „sál“ přístavby přepůlen pevnou zděnou přičkou, aby nemohl nadále sloužit k jakémukoli shromažďování. Při krátké domácí poradě jsme se dohodli, že otec prohlásí, že to nemůže zorganizovat sám, ale že mu to musí nařídít pan farář. Protože jsem věděl, že P. Slavíček odmítne mít s přístavbou cokoliv společného, protože nikdy

s nikým o ní nejednal a nikde nic nepodepsal, tak se stalo, že úřady neměly s kým jednat, a podařilo se na příkaz zapomenout.

Postupem času byl do „sálu“ přenesen původní oltář, instalována farní knihovna a audiovizuální technika. V suterénu bylo zbudováno sociální zařízení a moderní plynová kotelná pro vytápění kostela i přístavby. Rovněž byla opravena a zpevněna střecha, protože se původně předpokládalo, že v budoucnosti bude dostavěno ještě jedno podlaží pro kněze.

Jan Kašpařík

Náš kostel stojí 80 let

Dokončení ze str. 12.

svatostánkem a sochou Panny Marie (od P. Josefa Ondráčka), odstraněna kazatelna, na které se před mší svatou česky četlo evangelium a kázalo, i když vlastní mše svatá byla před koncilem sloužena pouze v latinském jazyce, do deponitáře uloženy sochy světců a korouhve, zmizela i dřevěná zповědnice a byla nahrazena zповědní místností, po vyhlášení nové farnosti přibyla ještě křtitelnice.

Po zbudování skladu v přístavbě instalována elektro-rozvodna v místnosti u vchodu a další malý rozváděč k ovládnání zvonů v sakristii, po instalaci podlahového topení instalována ještě vzduchotechnika.

Současná doba si vynutila zabezpečovací zařízení k ochraně vnitřního prostoru.

Jak tomu bylo s vlastní stavbou a bohatou historií našeho kostela si jistě připomenete nahlédnutím do brožurky vydané k 75. výročí stavby.

Jan Kašpařík

Beseda o Keni

Na jaře minulého roku proběhla v přístavbě našeho kostela beseda o životě v Keni. Otec Josef pozval svého známého - Honzu Pečivu. Ten využil příležitost a pracoval v Keni jako učitel na vysoké škole.

Informací bylo hodně, ale já napíšu, co mě nejvíc zaujalo. Stejně jako u nás, tak i v Africe se mění počasí. Takže místo blahodárných dešťů je tam veliké sucho. Tím pádem i hlad. Asi je nám to těžko představitelné, ale v Africe místo jedné úrody, sklízí tři. Jestliže se nasbírají finanční dary, postaví se velká zavlažovací nádrž, která se plní v období dešťů a vyprazdňuje v období sucha. Pak si ještě pamatuji, jak mě ohromil obrázek obydlí těch opravdu nejchudších. Byly to příbytky z plechu a všelijakých věcí, poslepuvané jeden na druhém a bydlelo tam tolik lidí, že jsem si to vůbec nedokázala představit.

Důležité pro domorodce je mít práci. Proto se musí chodit do školy. Honza Pečiva jmenoval jednoho kněze, který se věnuje chlapcům. Bývají mezi nimi i sirotci, přivedení přímo z ulice. Mnozí si však nedokáží zvyknout na režim a řád. Neučí se a odcházejí znovu na ulici. Stávají se tak z nich bezdomovci a mnohdy lidé závislí na drogách. Abych nezapomněla, černošští kluci žijí tělem i duší fotbalem a dokáží povídat i o našich nejlepších fotbalistech.

Po této besedě jsem si uvědomila, že jsou na světě opravdu potřební lidé. Nám hned každý problém, mnohdy i maličkosti, leží v hlavě. Ale ty opravdové problémy jsou v Africe...

Honza Pečiva nám řekl, že nejlepší pomoc pro africké domorodce je ta, která je vkladem do jejich života, např.: přispět jim částkou na koupi kozy anebo zaplatit náklady na studium.

Bylo to zvláštní - stál před námi obyčejný člověk s neobyčejnými zážitky, který byl ochotný odpovídat na naše dotazy. Beseda se mi líbila. Jen škoda, že na ní bylo docela málo lidí.

Marie Faltýnková

Vzpomínka na otce Slavíčka

V roce 2013 měl pan farář Metoděj Slavíček dvojí výročí. Devadesát let od narození a deset let od úmrtí. V tvaroženském farním časopisu KUKÁTKO vyšlo vzpomínání jeho synovce Ivana Slavíčka, které je krásným připomenutím tohoto vzácného muže. Proto ho přinášíme i v našem Blažovickém poutníku. Doufáme, že si rádi zavzpomínáte.

Milí přátelé, byl jsem požádán o sepsání stručného životopisu, několika reminiscencí a vzpomínek na Vašeho bývalého kněze a faráře P. Metoděje Slavíčka. Rád tak činím...

Otec Metoděj se narodil 10. 2. 1923 v Olešnici na Moravě na Českomoravské vysocině v rodině krejčovského mistra Metoděje Slavíčka a jeho ženy Kristýny. Oba rodiče pocházeli ze vsi Kozárov poblíž Lysic. Postupně se jim v chudém domku v Olešnici, který začali přestavovat, narodilo sedm dětí. Metoděj byl třetí syn. Z vyprávění Metodějovy maminky Kristýny vím, že po kněžství toužil už od svých dětských let. Život celé rodiny se výrazně zhoršil po úmrtí otce v roce 1937, kdy se Kristýna Slavíčková musela sama s pomocí starších dcer postarat o celou domácnost, a hlavně celou rodinu uživit. Šlo to díky tvrdé práci při šití pracovních oděvů a také dřinou na nepřelíh úrodných polích Vysočiny.

Zajímavá je vzpomínka z doby protektorátu, kdy díky nostalgickému uchování zbraní z 1. světové války po dědečkovi málem celá rodina přišla o život při prohlídce domu četnictvem a německými vojáky. Pomohla – jako vždy – prosebná modlitba maminky Kristýny...

P. Metoděj úspěšně absolvoval klasičké gymnázium v Brně a poté teologickou fakultu v Brně, vždy s výborným prospěchem. Totálnímu nasazení za protektorátu unikl studiem na Vyšší učitelské škole ve Slavkově u Brna. Na kněze byl vysvěcen dne 5. 7. 1949 v Brně otcem biskupem ThDr. Karlem Skoupým. Na svátek sv. Cyrila a Metoděje roku 1949 se konala slavná primice v Olešnici.

Následovala léta kaplanské služby nejdříve v Prosiměřicích (r. 1950), dále v Kuřimi a v Dačicích. Na obzoru však byla 50. léta 20. století a P. Metoděj byl odveden k vojenské službě k nechvalně známým praporům PTP do Kladna, Bratislavy a Trenčína. Mám k dispozici písemnou vzpomínku jednoho přítele P. Metoděje: „...Buchenwald, kde jsem prožil pět roků, byl sanatorium proti tomu utrpení, co nám naši bratři chystají!“ Otec Metoděj si od PTP odnesl pohmožděnou páteř jako vzpomínku na ránu násadou krumpáčem od bachaře.

Po zrušení PTP v roce 1954 nastou-

pil otec Metoděj do samostatné kněžské služby jako tzv. administrátor do farnosti Ruda u Velkého Meziříčí, následovala Fryšava pod Žakovou horou, od roku 1962 Jemnice a od roku 1967 Tvarožná a Blažovice. Zde působil nejdříve samostatně a od roku 1999 ve spolupráci se svým nástupcem P. Janem Nekudou až do své smrti dne 17. 9. 2003. Vzpomínám si, že mi jednou řekl: „Můj ctihodný předchůdce P. Václav Kosmák svůj kněžský život začínal ve Tvarožné a ukončil ho v Prosiměřicích, u mě tomu asi bude naopak.“

Na všech cestách jeho kněžské služby jej věrně provázely, pomáhaly mu a sloužily spolu s ním dvě ženy – maminka Kristýna (zemřela o Velikonocích r. 1984 ve Tvarožné) a sestra Františka (zemřela v roce 2002).

Během svého kněžského života ukázal cestu ke kněžství několika mladým mužům. Ve Vaší farnosti doprovázel ke kněžství svým přátelstvím, radou i modlitbou P. Pavla Šenkyříka (byl vysvěcen r. 2002) a rovněž našeho příbuzného P. Tomáše Holcnera (byl vysvěcen r. 2003). (Z Blažovic byl v roce 1970

vysvěcen P. Josef Ondráček, P. Jan Daněk v roce 1974 a v roce 1986 P. Pavel Buchta – poznámka redakce.) Podařilo se mu nemalým úsilím opravit v 70. letech 20. století pomalu se naklánějící věž tvaroženského kostela a později následovala i celá rekonstrukce včetně opravy neogotické výmalby kostela. Jen na opravu fary mu už nezbývalo sil...

Otec Metoděj byl vzdělaný člověk v oboru teologie, kde si díky své dobré znalosti němčiny a italštiny stále prohluboval své vzdělání studiem zahraniční literatury, protože k jiným zdrojům z pochopitelných důvodů nebyl přístup. Znal výborně řeckou, římskou i klasickou literaturu, miloval vážnou hudbu a samozřejmě fotografování a malování obrazů – to byl jeho velký koníček. Znal se osobně i s některými akademickými malíři, jako např. s Františkem Hejčem z Líšně. Často graficky připravoval i různé oslavy během církevního roku, jako Boží hrob na Velikonocce nebo obrázky k 1. svatému přijímání. Malování mu v pozdním věku znemožnil úraz na ruce.

Nikdy se nezpronevřil svému kněžskému poslání a nevstoupil do kněžské organizace Pacem in Terris, kterou pro vybrané kněze pohotově připravila komunistická vláda, aby je mohla snáze ovládat. Vše řešil svým nadhledem, často rázovitým humorem a vtipem. Není

Pokračování na str. 15.

... kněz podle řádu Melchizedechova

Při tomto biblickém textu se mi vybaví pan farář Metoděj Slavíček, kněz většiny mého života.

Půjdu-li od začátku, bude to můj křest z jeho rukou. To jsme se setkali poprvé, každý na své straně a asi ani jeden z nás nepřikládal tomuto setkání jinou důležitost, než těm ostatním.

Ve školním věku se z mé strany vytvářel vztah k našemu panu faráři, takový zbožný a uctivý.

V roce 1990 se otevřela možnost udělat si katechetický kurz, to byla šance posunout své vzdělání v oblasti víry z osnov náboženství základní školy. Po ukončení kurzu jsem si dodala notný kus odvahy a šla to oznámit panu faráři i s tím, že bych mohla v případě potřeby „nějak“ pomáhat.

Jaké bylo moje překvapení, když za mnou za pár dnů přišel, zda bych s ním šla učit náboženství do Mokré. A tady to začalo nabírat jiné obrátky. K Mokré přibýly i další dvě obce v tehdejší farnosti. Celé desetiletí jsme jezdili po školách a společně s dalšími ochotnými katechety působili na Božím poli. Takto se přes výpomoc a spolupráci vytvářelo rodinné přátelství.

Poznala jsem našeho pana faráře nejen jako kněze v kostele při bohoslužbě či udělování svátostí, ale i jako kněze milujícího Boha i lidi, majícího čas pro své farníky, jako správce starajícího se o svěcené kostely, ale i jako člověka, který se potýkal se slabostmi našimi i svými.

Buď Bohu chvála a dík, za život a povolání tohoto kněze, služebníka a správce Božích tajemství.

Marie Lhotská

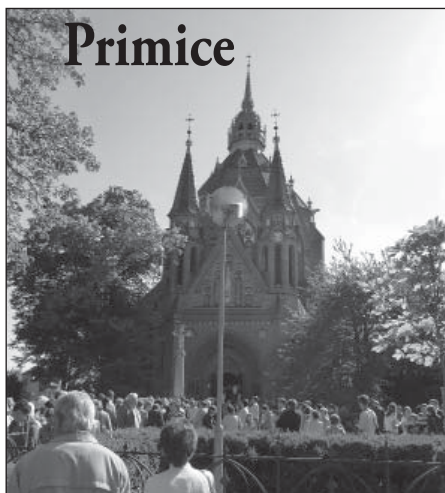
Vzpomínka na otce Slavíčka

Dokončení ze str. 14.

od věci uvést, že po Sametové revoluci naopak od něj přijal pomazání nemocných jeho bývalý církevní tajemník, což byla prodloužená ruka komunistické moci v dozoru nad kněžím.

Zemřel na náhlou srdeční příhodu dne 17. září 2003, necelý půlrok po oslavě svých 80. narozenin, ve svém domku, ze kterého měl výhled přímo na hlavní vchod do farního kostela sv. Mikuláše ve Tvarožné, který tak miloval...

Ing. Ivan Slavíček, synovec

Nedělní odpoledne 30. června 2013 byl kostel Navštívení Panny Marie v Poštorné oděn ve slavnostním hávu. V 15 hodin odpoledne zde sloužil svou první mši svatou P. Jiří Polach. A protože P. Jiří strávil celý předchozí rok v našich farnostech (tvaroženské a blažovické) jako jáhen, mířil od nás do Břeclavi-Poštorné nejen autobus, ale i mnoho osobních aut. Lehce jsme našli novogotický osmiboký farní kostel s vysokou kopulí, který je zbudován z nápadně červených cihel. Kostel se záhy naplnil lidmi. K oltáři doprovázel Jiřího dlouhý průvod kněží.

Každá primice má svou zvláštní atmosféru. Tato byla jedinečná tím, že po celou dobu slavnosti zaznívaly tóny vlastní tomuto kraji – cimbálová muzika. Tóny Jiřího radostně vítaly mezi kněze a zároveň se i mládež jeho rodného města tímto způsobem teskně loučila se svým druhem, který odchází sloužit jiným.

Stejně jako jeho rodný kraj, také my jsme mu přáli, aby jeho rozhodnutí pro Krista bylo po celý jeho život stejné, jako v dnešní slavnostní den.

Marta Kalábová

Od otce Jiřího

Milí přátelé z Blažovic. Již jste asi mnozí z vás četli můj příspěvek, který byl uveřejněn v Kukátku spřízněné farnosti Tvarožná. I když by se to mohlo zdát, že je to jen pro tvaroženské, opak je však pravdou. Při psaní těch řádků jsem intenzivně myslel také na vás. A v těch myšlenkách neochabuji ani teď.

Nebudu se toliko rozepisovat, jak jsem učinil do Kukátka. Protože, jak už jsem výše zmínil, ta slova patřila také vám. Podělím se s vámi ale o jeden příběh – spíše tedy o myšlenku, který jsem právě dočetl a který jste mohli též číst, pokud jste vzali do rukou lednové vydání časopisu Milujte se. Příběh má název „Cena za křest“ a je o jedné strasti plné cestě muslimského muže a jeho rodiny ke křesťanství.

Když se dostal do armády, ubytovali jej na pokoji s člověkem, který byl křesťan. Bylo to pro něj těžké, až nepříjemné. Jal se ho tedy obrátit na svou víru. Ten křesťan, zdá se, že se nebránil dialogu, ale dal mu jednu podmínku, a to přečíst celý Korán. Jaké bylo jeho zděšení, když pročetl řádky této posvátné knihy muslimů. A zde mě napadla první myšlenka. Všichni, a to bez rozdílu, máme přístup ke svým Svatým slovům – my k Bibli, muslimové ke Koránu. Přesto, jak často se zahloubáme do jejich slov? Z čeho pramení náš život? Na čem sta-

víme základy naší víry? Jsou to jen věci, které žijeme od malička, které neřešíme, protože to tak prostě je? Stačí nám naše dětská víra, která se dále nerozvíjí? Máme vůbec nějaké otázky? Potřebujeme odpovědi?

Druhou myšlenkou je samozřejmě to, že jeho cesta ke křesťanství nebyla žádnou procházkou růžovou zahradou. Od toho, že hledal, kde by se mohl dozvědět odpovědi na své otázky..., že místo toho, aby byl přijat, byl odevšad (od křesťanů) vyháněn. Nepřijetí, spíše tedy odvržení, z řad svých blízkých.

...Ó, jak se máme dobře?! Všechno je nám předkládáno na zlatém podnose, a přesto nad tím ohrnujeme nos. On, aby mohl být křesťanem, musel bojovat – 13 let to trvalo, než se mohl přidat do našeho společenství. My máme vše bez boje, a nevážíme si toho. On považuje křesťanství za „Dar“, my to máme za samozřejmost. On hledá pravdu Boží, my „svou“ pravdu přisuzujeme Bohu...

A takto bych mohl pokračovat dále. No, doporučuji přečíst. A abych dostal svým slovům o ne-dlouhém psaní, tak končím. Chci vám všem popřát hojnost Božích milostí, spoustu vlastní iniciativy, otevřenost očí pro potřeby druhých, horlivost v křesťanské lásce, nekonečno radosti. To vše nejen vám, ale také těm, s kterými se budete setkávat.

Všechny vás ještě jednou zdravím a ze srdce žehnám

o. Jirka

Hospodaření farnosti v roce 2013

Počáteční stav		3 139 426,28
Příjmy	kostelní sbírky	420 999,00
	dary a dotace	48 500,00
	příjmy na základě nájemních smluv	231 385,08
	úroky	18 938,32
	Příjmy celkem	719 822,40
Výdaje	odeslané sbírky	138 505,00
	adopce na dálku	6 000,00
	opravy (přístavba, varhany, ost. drobné)	389 373,00
	daně	1 042,00
	výuka náboženství + pomůcky pro výuku	11 297,00
	plyn	106 096,00
	elektřina	57 220,00
	vodné	511,00
	bankovní poplatky	1 911,00
	květinová výzdoba	13 559,00
	akce Noc kostelů	3 298,00
	sekačka na trávu	12 602,00
	časopis Poutník	9 432,50
	poplatek za užívání pozemku před budovou 236	731,00
ostatní drobné výdaje	7 457,00	
Výdaje celkem	759 034,50	
rozdíl příjmů a výdajů 2013		-36 470,10
Konečný stav		3 100 214,18

FARNÍ DOVOLENÁ DOLOMITY 2013

Cestu z Blažovic do Sauris di Sopra v Severní Itálii (délka trasy 625 km – což je cca 6,5 h jízdy autem)
všichni šťastně zvládli a dorazili do místa našeho pobytu

Bydleli jsme skromně, ale spokojeně...

...brodili jsme řeky

...chodili jsme po krásných horách...

...slézali stěny, dobývali vrcholy

...modlili se a povídali

Tak pojedete letos 17.-24. 8. s námi? Chystáme DOLOMITY 2014!

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Josefa Rybeckého a šéfredaktora Pavla Patáka.
Členové redakční rady: Marta Kalábová, Jan Kašpařík, Lubomír Švábenský